

Դանիելի գիրքը — Թիվ քսաներկու

Մարգարեական բանավեճի բացահայտումը. Վերջին Անձրևի և Վերջնական Ճգնաժամի մեթոդաբանությունը

Jeff Pippenger
2023-12-17

Աստծու կողմից հավանության արժանացած մեթոդաբանությունը հստակորեն նշված է Եսայիայի քսանութերորդ և քսանիններորդ գլուխներում, որտեղ այդ մեթոդաբանությունը ներկայացված է որպես «գիծ առ գիծ»: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, և այդպիսով նա կրկնեց իր այն իջնելը, որ կատարել էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Երկու դեպքում էլ, նրա իջնելուց հետո, Բաբելոնը ճանաչվեց ընկած, և կոչ արվեց, և շուտով կրկին պիտի արվի, որպեսզի նրանք, որ դեռևս նրա հաղորդակցության մեջ են, դուրս գան նրանից: Երկու դեպքում էլ այն իրադարձությունը, որ իրականացրեց կանխասացությունը, համաշխարհային ազդեցություն ունեցավ, որովհետև ճիշտ այնպես, ինչպես առաջին հրեշտակի լուրը 1840 թվականին հասցվեց «աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոն կայան», ամբողջ աշխարհը ազդեցության ենթարկվեց և հասկացավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի իրադարձությունը: Այն մարգարեությունը, որ իրականացվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, մարգարեություն էր, որը ցույց էր տալիս, որ երկրորդ վայի իսլամի վրա սանձ դրվեց, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից անմիջապես հետո սանձ դրվեց երրորդ Վայի իսլամի վրա:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ը ներկայացնում է այն լուրի գորացումը, որ բացվեց վերջի ժամանակին՝ 1798 թվականին, իսկ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ներկայացնում է այն լուրի գորացումը, որ բացվեց վերջի ժամանակին՝ 1989 թվականին: Առաջին հրեշտակի շարժման հիմնական կանոնը հաստատվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և այդ կանոնը օրը՝ տարվա դիմաց սկզբունքն էր: Երրորդ հրեշտակի շարժման հիմնական կանոնը հաստատվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ կանոնն այն է, որ ճշմարտությունը հաստատվում է՝ բերելով «գիծ առ գիծ», ցույց տալով, որ վերջը պատկերվում է սկզբով, և որ պատմությունը կրկնվում է: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի մարգարեական իրադարձությունը հաստատվում է ոչ միայն Քույր Ուայթի ուղղակի խոսքերով, այլ առավել նշանակալիորեն այն փաստով, որ իրադարձությունները կատարելապես զուգահեռվում էին Միլլերիական պատմության նույն ճանապարհանշանին: Այն, ինչ ճանաչվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի իրադարձության հետ, այնքան էլ մարգարեության կատարարումը չէր, որքան Միլլերի և նրա գործընկերների կողմից ընդունված մեթոդաբանության հիմնավորությունը:

«Այդ իրադարձությունը ճշգրտորեն իրականացրեց կանխասությունը: Երբ այդ մասին հայտնի դարձավ, բազմությունները համոզվեցին Միլլերի և նրա գործընկերների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնության սկզբունքների

ճշտության մեջ, և հրաշալի խթան տրվեց գալստյան շարժմանը: Կրթված ու դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին թե՛ նրա հայացքները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն ընդարձակվեց»: The Great Controversy, 335.

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ վերջին անձրևը սկսեց չափվել, «վեճը» վերաբերում էր և մինչ այժմ էլ վերաբերում է ճշմարիտ կամ կեղծ մեթոդաբանությանը: Միլլերական շարժման մարգարեությունները ներկայացված են թե՛ 1843-ի, թե՛ 1850-ի գծապատկերների վրա, որոնք Քույր Ուայթը հաստատում է որպես Տիրոջ կողմից նախատեսված, ինչպես նաև որպես Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի կատարման դրսևորում: Միլլերականների պատգամը, որը ձևավորվել էր «Միլլերի և նրա գործակիցների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների միջոցով, և» որն այնուհետև առաջ բերեց այն «սքանչելի մղումը», որ գորացրեց Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, ներկայացված էր այդ երկու սրբազան գծապատկերների վրա: Այդ երկու սրբազան գծապատկերների վրա ներկայացված մարգարեությունները որոշվել և հաստատվել էին Միլլերի մարգարեական կանոններով: Գծապատկերները Ամբակումի գրքում տրված այն պատվերի կատարմամբ էին, ըստ որի՝ Միլլերի մեթոդաբանությամբ հաստատված մարգարեությունները պետք է տեսանելիորեն ներկայացվեին «տախտակների» վրա՝ հոգնակի թվով: Ամբակումի գրքի երկրորդ գլուխը նույնականացնում է և անմիջականորեն կապված է Եսայի գրքի քսանյոթերորդ գլխի «վեճի» հետ:

Ես կկանգնեմ իմ պահակակետում և կկանգնեմ աշտարակի վրա, և կհսկեմ՝ տեսնելու, թե Նա ինչ պիտի ասի ինձ, և թե ես ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Ամբակում 2:1.

Տվյալ համարում «կշտամբվեց» բառը նշանակում է «վիճեցվեց»: Ամբակումը, ներկայացնելով թե՛ առաջին և թե՛ երրորդ հրեշտակների շարժման պահապաններին, պիտի վիճեցվեր, և նա ցանկանում էր հասկանալ, թե ինչ պիտի պատասխանի, երբ բանավեճը սկսվի: Առաջին հրեշտակի պատմության մեջ պատասխանը երկու սուրբ քարտեզների ստեղծումն էր, իսկ երրորդ հրեշտակի շարժման պատմության մեջ պատասխանը «Ամբակումի երկու սեղանները» վերնագրված մարգարեական շարքի ստեղծումն էր: Քարտեզները և շարքը կառուցված էին այն մեթոդաբանության վրա, որ ներկայացված էր այդ համապատասխան պատմություններից յուրաքանչյուրում: Ամբակումի գրքում մեթոդաբանությունը ներկայացնում է այն, ինչով պահապանները հաստատում են պատգամը, և այն նաև նույնացնում է այն հարցը, որը «քննարկվում» է, ինչը, իր հերթին, առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս:

Ես պիտի կանգնեմ իմ պահակակետի վրա և տեղավորվեմ աշտարակի վրա, և պիտի հսկեմ՝ տեսնելու, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և ինչ պատասխան պիտի տամ, երբ հանդիմանվեմ: Եվ Տերն ինձ պատասխանեց ու ասաց. «Գրի՛ր տեսիլքը և պարզորոշ արձանագրի՛ր տախտակների վրա, որպեսզի կարդացողը վազի: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վերջում պիտի խոսի և սուտ չի ասի. թեև ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա:

Ահա, նրա հոգին, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ, բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատով»: Ամբակում 2:1–4:

Մեկ դասը արդարացվում է հավատքով, իսկ մյուս դասը բարձրամիտ է հոգով, ինչպես ներկայացված է Փարիսեցու և Մաքսավորի միջոցով: Փարիսեցիները վստահում էին մի մեթոդաբանության, որը հիմնված էր սովորության և ավանդության վրա, և Փարիսեցին նաև ներկայացնում էր մի կրոնական համակարգ, որը պահպանում էր վերահսկողությունը իր հոտի վրա՝ գործադրելով հիերարխիկ մի համակարգ, որը ղեկավարվում էր նրանց կողմից, ովքեր դավանում էին, թե Աստծո ընտրյալ ժողովուրդն են և ճշմարտության պաշտպանները, սակայն ի վերջո մասնակցեցին ճշմարտության խաչելությանը: Եսայի քսանյոթերորդ գլխի մարգարեական «վիճաբանությունը» վերաբերում է ճշմարիտ և կեղծ աստվածաշնչյան մեթոդաբանությանը: Այդ «վիճաբանության» հակառակորդներն են նրանք, ովքեր հետևում են այդ ժամանակի Եղիայի մեթոդաբանությանը, և աստվածաբանական փորձագետների վաղուց հաստատված համակարգը, որը խորհրդանշորեն ներկայացված է Քրիստոսի ժամանակի Սանհեդրինի միջոցով:

Քսանյոթերորդ գլուխը մատնանշում է, որ «վիճաբանությունը» սկսվում է, երբ նա «կանգ է առնում», կամ երբ Աստված զսպում է «իր սաստիկ հոդմը» «արևելյան հոդմի օրը»: «Չափով, երբ այն դուրս է արձակվում, դու նրա հետ պիտի վիճաբանես. նա կանգ է առնում իր սաստիկ հոդմը արևելյան հոդմի օրը: Ուստի այս միջոցով Հակոբի անօրենությունը պիտի քավվի»: «Քավվի» բառը նշանակում է քավություն առնել, և ներկայացնում է մեղքի ջնջումը քննչական դատաստանի մեջ: Այն մեթոդաբանությունը, որի շուրջ վիճաբանվում է, ներկայացնում է այն փորձությունը, որը պետք է հաղթահարվի, եթե Աստծո ժողովրդի մեղքերը պիտի ջնջվեն: Որպես փորձություն՝ Եղիայի մեթոդաբանությունը ներկայացված է Քրիստոսի պատմության մեջ, որտեղ մեզ նախազգուշացվել է, որ այն ժամանակ նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննես Մկրտչի պատգամը (որին Քրիստոսը նույնացրեց Եղիայի հետ), չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսի ուսմունքներից:

Վերջին անձրևի պատգամը ներկայացված է որպես Հիսուսի ուսմունքները, որովհետև Նա է Խոսքը, և առավել ևս՝ վերջին անձրևը ներկայացված է որպես «թարմացում», որը սահմանված է որպես «Տիրոջ ներկայություն»:

Արդ, ապաշխարեցե՛ք և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից զովության ժամանակները գան. և Նա կուղարկի Հիսուս Քրիստոսին, որ նախապես ձեզ քարոզված էր: Գործք 3:19, 20:

Քույր Ուայթը նշում է, որ Հայտնության տասներորդ գլխում իջած հրեշտակը, 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, «Հիսուս Քրիստոսից պակաս անձնավորություն չէր»: Ուստի, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իջած հրեշտակը ևս «Հիսուս Քրիստոսից պակաս անձնավորություն չէր»: Նրա իջնելը, պատմության որ շրջափուլում էլ լինի, նշանավորում է ճշմարիտ կամ կեղծ մեթոդաբանության շուրջ մարգարեական «վեճի» սկիզբը, որովհետև Նրա ձեռքի գրքով է ներկայացված այն, ինչ Աստծո ժողովրդին

պատվիրված էր ուտել: Գալիլիայում գտնվելիս Հիսուսն աշակերտներին սովորեցրեց, որ նրանք պետք է ուտեն Նրա մարմինը և խմեն Նրա արյունը, որովհետև այնտեղ Նա հայտարարեց, որ ինքն է երկնքից իջած հացը: Նա այնտեղ կորցրեց ավելի շատ աշակերտներ, քան Իր ծառայության որևէ այլ պահին, և նրանք, ովքեր հեռացան, այլևս երբեք չվերադարձան: Նրանք, ովքեր հեռացան, այդպես վարվեցին, որովհետև ընտրեցին Նրա ուսմունքները քննել կեղծ մեթոդաբանությամբ՝ Նրա խոսքերը բառացի իմաստով ընկալելով, փոխանակ դրանք ճիշտ հոգևոր իմաստով կիրառելու: Եսայիա քսանյոթի «վեճը» մարգարեական մի նշանող է, որն ունի մի քանի վկաներ՝ հաստատելու համար, որ այն ներկայացնում է աստվածաշնչյան վերլուծության հաստատված դավանվող մի համակարգ՝ առերեսված Եղիայի պատգամաբերի ներկայացրած մեթոդաբանությանը:

Այն նշանավորում է Աստծո նախկին ուխտի և ընտրյալ ժողովրդի աստիճանական անցնելու ընթացքի որոշակի մի կետը, և ուխտային հարաբերության սկիզբը նրանց հետ, «որոնք նախկին ժամանակներում Աստծո ժողովուրդը չէին»: Ավելի կարևոր կերպով «վեճը» ներկայացնում է այն ժամանակաշրջանի սկիզբը, որն ավարտվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով: Ալֆան և Օմեգան միշտ ներկայացնում են վախճանը՝ սկզբի հետ միասին, և այդպիսով հենց «վեճը» դառնում է մեր հայրերի մեղքերից մեկի խորհրդանիշը, որը պետք է ճանաչվի և խոստովանվի, որպեսզի կատարվի Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը:

Դանիելի իններորդ գլխի աղոթքը ներկայացնում է այն աղոթքը, որ պետք է մատուցվի Հայտնություն տասնմեկի երեքուկես օրերի ավարտին: Այդ ժամանակահատվածը Եսայիա քսանյոթում ներկայացված է որպես այն ժամանակաշրջանը, երբ «ամրացված քաղաքը ամայի պիտի լինի, և բնակավայրը՝ լքված ու անապատի պես թողնված. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ էլ պիտի պառկի և ուտի նրա ճյուղերը: Իսկ երբ նրա ոստերը չորանան, պիտի կոտրվեն. կանայք պիտի գան և դրանք կրակի վրա դնեն, որովհետև սա անհասկացող ժողովուրդ է. ուստի նրանց Արարիչը չի ողորմի նրանց, և նրանց Ձևավորողը բարեհաճություն չի ցուցաբերի նրանց»:

Երկու վկաներին «ողորմություն» չի ցուցաբերվում, որովհետև նրանք հռչակեցին մի կեղծ կանխասացություն, որը սկիզբ դրեց երեքուկես օր տևող «անապատի» ժամանակաշրջանին: Այնուհետև նրանք դարձան «անհասկացող ժողովուրդ», թեև նախկինում եղել էին «ամրացված քաղաքը»: Ապա այդ քաղաքը դարձավ «ամայացած» և «բնակատեղի», որ «լքված» էր: Այն դարձավ մեռած, չոր ոսկորներ՝ ընկած Մողոմի և Եգիպտոսի քաղաքի փողոցում: Երբ այնուհետև մեռելներին կանչում են վեր կենալու, նրանք փորձվում են իրենց հայրերի մեղքերով, որի մեջ է մտնում ժամանակաշրջանի սկզբում տեղի ունեցած «վիճաբանությունը», մի ժամանակաշրջանի, որ սկսվում է առաջին պատգամի զորացմամբ և ավարտվում երրորդ պատգամի գալուստով: Վիճաբանությունն այն է, թե ընդունե՞լ, թե՞ մերժել այն մեթոդաբանությունը, որը ներկայացված է նրանց պատմության Եղիայի միջոցով: 1863 թվականին աղվենտիզմի հայրերը մերժեցին Մովսեսի «յոթ ժամանակների» լուրը, որը ներկայացվել էր Եղիայի կողմից:

Սկսած 2023 թվականի հուլիսից՝ Եսայիա քսանյոթերորդ գլխի չորացած ճյուղերը պետք է որոշեն, թե արդյոք նրանք պիտի կրկնեն Գալիլեայի եկեղեցու մեղքերը և 1863 թվականի պատմությունը, ինչպես նաև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմությունը: Մերժել այն մեթոդաբանությունը, որ ներկայացված է Ամբակում երկրորդ գլխով և Եսայիա քսանյոթերորդ գլխով, ինչպես նաև Եղիայի, Հովհաննես Մկրտչի և Վիլյամ Միլլերի միջոցով, նշանակում է կրկնել մեր հայրերի մեղքերը՝ փոխանակ օգուտ քաղելու այն սրբազան օրինակներից, որոնք արձանագրվել են նրանց համար, որոնց վրա աշխարհի վախճաններն են հասել:

Այս ամենը նրանց պատահեց որպես օրինակներ, և գրվեց մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները: Ուստի ով կարծում է, թե կանգնած է, թող զգուշանա, որ չընկնի: Ձեզ չի պատահել ոչ մի փորձություն, բացի այնպիսիներից, որոնք սովորական են մարդկանց. բայց Աստված հավատարիմ է, որ թույլ չի տա ձեզ փորձվել ձեր կարողությունից վեր, այլ փորձության հետ մեկտեղ նաև ելքի ճանապարհ կպատրաստի, որպեսզի կարողանաք տանել այն: Ուստի, իմ սիրելիներ՝ ը, փախե՛ք կռապաշտությունից: Խոսում եմ որպես իմաստունների. դատեցե՛ք ինքներդ այն, ինչ ասում եմ: Ա Կորնթացիս 10:11-15:

Սրբազան մեթոդաբանությունը հաստատում է Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը, որը վերջին անձրևի պատգամն է: Այդ պատգամը, երբ հոգևորապես ուտվում է, ծնում է համապատասխան փորձառություն, այնքան իսկապես, որքան Դանիելի և երեք արժանավորների ընդդեմի կերակուրը ծնեց ավելի գեղեցիկ ու լի դեմք: Բայց Ամբակումի երկրորդ գլխում արդարացումն ի հավատս առաջարկը մերժողների համար գայթակղության քարը հպարտությունն է, որը նրանց խանգարում է շարունակելու՝ ճանաչելու Տիրոջը: Եթե երբևէ կա մի ժամանակ, երբ Աստծո ժողովուրդը չի կարող հետաձգել ճշմարիտ մեթոդաբանությունն ընդունելու և հրեշտակի ձեռքից պատգամը ուտելու գործը, ապա այդ ժամանակը հիմա է:

«Մենք չպետք է սպասենք վերջին անձրևին: Այն գալիս է բոլոր նրանց վրա, ովքեր կճանաչեն և իրենցը կդարձնեն շնորհի այն ցողն ու տեղատարափերը, որ թափվում են մեզ վրա: Երբ մենք հավաքում ենք լույսի բեկորները, երբ գնահատում ենք Աստծո հաստատ ողորմությունները, որ սիրում է, երբ մենք Նրան վստահում ենք, այնժամ ամեն մի խոստում պիտի կատարվի: «Որովհետև ինչպես երկիրը բուսցնում է իր ընձյուղը, և ինչպես պարտեզը աճեցնում է իր մեջ սերմանվածը, այնպես էլ Տեր Աստված արդարությունն ու գովությունը պիտի բուսցնի բոլոր ազգերի առաջ»: Եսայիա 61:11: Ամբողջ երկիրը պետք է լցվի Աստծո փառքով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, h. 7, 984.

Աստծու մարգարեական Խոսքը հայտնել է, որ երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը վայր կգցվեն, Հայտնություն տասնութի հրեշտակը կիջնի, և «Հայտնություն տասնութ, առաջինից մինչև երրորդ համարները կկատարվեն»: Եսայիա քսանյոթը այդ ժամանակը բնորոշում է որպես «արևելյան հողմի օրը», և դա այն ժամանակն է, երբ «սաստիկ հողմը» զսպված է: «Չափով, երբ այն արձակվի, Դու նրա հետ պիտի վիճես. Նա զսպում է իր սաստիկ հողմը արևելյան հողմի օրը»: Քույր Ուայթը նշում է հենց նույն

Ժամանակը:

«Այն ժամանակ, երբ փրկության գործը մոտենա իր ավարտին, նեղությունը պիտի գա երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն պիտի զսպվեն, որպեսզի չխոչընդոտեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այն ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, զորություն տալու երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն ձայնին և սրբերին պատրաստելու կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Վաղ Գրվածքներ, 85:

Ժողովուրդներին բարկացնող զորությունը եկավ, երբ վերջին անձրևը սկսեց տեղալ: Բայց հենց որ այդ զորությունը բարկացրեց ժողովուրդներին, այն զսպվեց, որովհետև Եսայիան արձանագրել է, որ Նա «զսպում է իր սաստիկ հողմը»: Սաստիկ հողմը արևելյան հողմն է, և այդ հողմը կասեցվում է, երբ վերջին անձրևը սկսում է ցողել, և փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին: Փրկության գործի ավարտական ընթացքը կնքման ժամանակն է: «Տող առ տող» այն սաստիկ, կամ արևելյան հողմը, որ կասեցվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ընթացքում, Հայտնություն յոթերորդ գլխի չորս հողմերն են:

Եվ այս բաներից հետո տեսա չորս հրեշտակների, որ կանգնած էին երկրի չորս անկյուններում՝ բռնած երկրի չորս հողմերը, որպեսզի հողմը չփչեր ոչ երկրի վրա, ոչ ծովի վրա, ոչ էլ որևէ ծառի վրա: Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակի, որ բարձրանում էր արևելքից՝ ունենալով կենդանի Աստծու կնիքը. և նա բարձր ձայնով աղաղակեց այն չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնաս հասցնել երկրին և ծովին, ասելով. «Մի՛ վնասեք ո՛չ երկրին, ո՛չ ծովին, ո՛չ էլ ծառերին, մինչև որ մեր Աստծու ծառաներին կնքենք նրանց ճակատների վրա»: Հայտնություն 7:1-3:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը նախապատկերված էր Քրիստոսի հաղթական մուտքով Երուսաղեմ: Այնտեղ Քրիստոսը, Իր կյանքի մեջ միակ անգամ, հեծավ ավանակի վրա (իսլամի խորհրդանիշը), և Ղազարոսը առաջնորդեց երթը դեպի Երուսաղեմ: Քույր Ուայթը նույնացնում է Ղազարոսին՝ որպես այդ պատմության մեջ կնիքի խորհրդանիշ:

«Ղազարոսի մոտ գալը հետաձգելով՝ Քրիստոսը ողորմության նպատակ ուներ դեպի նրանց, ովքեր Նրան չէին ընդունել: Նա մնաց, որպեսզի Ղազարոսին մեռելներից հարություն տալով՝ Իր համառ, անհավատ ժողովրդին ևս մեկ ապացույց տա, որ Ինքն իսկապես «հարությունն է և կյանքը»: Նա չէր կամենում բոլորովին կորցնել ժողովրդի՝ Իսրայելի տան աղքատ, մոլորյալ ոչխարների հույսը: Նրանց անապաշխարության պատճառով Նրա սիրտը կոտրվում էր: Իր ողորմությամբ Նա նպատակադրեց նրանց տալ ևս մեկ ապացույց, որ Ինքն է Վերականգնողը, Նա, Ով միայն կարող էր կյանքն ու անմահությունը ի լույս բերել: Սա պիտի լիներ մի ապացույց, որը քահանաները չէին կարող սխալ մեկնաբանել: Ահա՛ թե ինչու Նա հետաձգեց Իր գնալը Բեթանիա: Այս պսակող հրաշքը՝ Ղազարոսի հարությունը, պետք է դնել Աստծո կնիքը Նրա գործի և Նրա աստվածության ճշմարիտ վրա»: Քրիստոսի փափագը, 528, 529:

2020 թվականի հուլիսի 18-ին սկսված հապաղման ժամանակը ներկայացված է Քրիստոսի հապաղմամբ՝ նախքան Նա Ղազարոսին հարություն տալը: Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխի հապաղման ժամանակն ավարտվում է երեք ու կես օրվա լրանալուն պես: Այդ օրերի ընթացքում երկու վկաները մեռած պառկած էին փողոցում: Եվ ինչպես Ղազարոսը պետք է հարություն առներ հապաղման ժամանակից հետո, այնպես էլ Հովհաննեսի երկու վկաները: Հարություն առնելուց հետո նրանք առաջնորդում են երթը դեպի Երուսաղեմ՝ ներկայացնելով «Աստծո կնիքը» և «պսակող հրաշքը», որը վկայում է Քրիստոսի աստվածության մասին: Հարությունը նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ավարտը, որը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ չորս հոգմերը՝ արևելյան հոգմը, սաստիկ հոգմը, որ եկավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, զսպված են պահվում:

Այն ժամին, որ Կիրակնօրյա օրենքն է, այդ քամիներն արձակվում են՝ վրեժխնդիր դատաստան բերելու Հայտնություն տասներեքի երկրի գագանի վրա: Այժմ իսկ դրանք նույնիսկ սահում են այն չորս հրեշտակների մատների միջով, որոնք կնքման ժամանակաշրջանում զսպում են դրանք: Արևելյան քամու օրվա հետ առնչվող Մարգարեության Հոգու ամենախորիմաստ հղումներից մեկը գտնվում է «Վկայություններ»-ի իններորդ հատորում: Այդ հատորը ներշնչյալ խոսքերը սկսում է տասնմեկերորդ էջից, ուստի խորհրդանշականորեն այն սկսվում է «ինը-տասնմեկ»-ով: Գլխի վերնագիրն է՝ «Վերջնական ճգնաժամը», սակայն այն նաև «Թագավորի գալստյան համար» վերնագրված բաժնի առաջին գլուխն է:

Որևէ ապացույց չկա, թե հատորի կազմումը կատարած խմբագիրները դիտավորյալ կերպով մանիպուլացրել են գլխի բաժինը և վերնագիրը, սակայն Թագավորի գալուստը հեշտությամբ ճանաչվում է որպես Փեսայի գալուստը, որը տասը կույսերի առակում տեղի է ունենում այն կեսգիշերյան ճգնաժամի հետ, որ կույսերի մեջ առաջանում է իրենց անոթներում յուղի առկայությամբ կամ բացակայությամբ: Այժմ հասնող կեսգիշերյան ճգնաժամը, ինչպես վերնագիրն է ներկայացնում, տասը կույսերի համար վերջին ճգնաժամն է: Այդ ճգնաժամում նրանք ցույց են տալիս՝ ունեն յուղը, թե չունեն: Յուղը պարզապես Սուրբ Հոգին չէ, այն ճշգրտորեն սահմանվում է որպես Սուրբ Հոգի, ինչպես նաև՝ ճշմարիտ լուր, և նաև՝ ճշմարիտ բնավորություն:

Ճիշտ մեթոդաբանությունը հաստատում է Կեսգիշերային Աղաղակի ճիշտ լուրը, և այդ լուրը, ընդունվելով և ըստ դրա վարվելով, ձևավորում է ճիշտ բնավորությունը: Այդ բնավորությունը վերջին ճգնաժամի ժամանակ այն բնավորությունն է, որ ընդունում է Աստծո կնիքը: Աստծո ժողովրդի կնքման գործընթացը սկսվեց արևելյան հոգմի օրվա հասնելուն պես՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ ժամանակի լուրն այն ժամանակ պետք է ուտվեր: Ուտել թե չուտելը ներկայացված է Եսայիայի «վիճաբանությամբ», ինչպես նաև Ամբակումի հարցով, թե պահապաններն ինչ պետք է պատասխանեն վեճի մեջ: Մատթեոս քսանհինգի և Ամբակումի հապաղման ժամանակը ավարտվում է երկրպագուների երկու դասերի ներկայացմամբ: Հապաղման ժամանակը, որը Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված է երեքուկես օրով, գրեթե ավարտված է:

Այդ հապաղման ժամանակը ներկայացված է նաև իններորդ հատորի գլխի սկզբում՝ Եբրայեցիներից մի հատվածով, որտեղ Պողոսը վերաշարադրում է Ամբակումի երկրորդ գլխի չորրորդ համարը: Պողոսի հղումը Ամբակում 2-ը տեղադրում է երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, որովհետև հենց այդ պատմության ընթացքում Քրիստոսը մտավ Ամենասուրբ Տեղը, և հենց այդ պատմության ընթացքում հայտնվեց Նրա քահանայապետական ծառայության լույսը, և հենց Եբրայեցիների գրքում է Պողոսը բացահայտում Աստծու Խոսքում Քրիստոսի քահանայապետական ծառայության ամենահստակ հայտնությունը:

Առաջին հրեշտակի շարժման ընթացքում Ամբակում 2-ը դեռևս չէր ճանաչում Քրիստոսի շարժումը դեպի Ամենասուրբ Տեղը, որովհետև դա տեղի չունեցավ մինչև Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման ավարտը: Պողոսի կողմից հիշատակված հապաղման ժամանակը Ամբակումի և Մատթեոսի հապաղման ժամանակն է, սակայն դա այն հապաղման ժամանակն է, որ պիտի սկսվեր 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Ամբակում 2-ի վերջին համարը ներկայացնում է Կեսգիշերյան աղաղակի ավարտը միլլերական պատմության մեջ և երրորդ հրեշտակի գալուստը:

Բայց Տեղը իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի նրա առջև: Ամբակում 2:20.

«Վկայություններ», իններորդ հատորը շեշտադրում է՝ սկսած տասնմեկերորդ էջից (ինը-տասնմեկ), տասը կույսերի առակը, հապաղման ժամանակը և դրա կապը Ամբակումի և Մատթեոսի հետ, ինչպես նաև վերջին ճգնաժամը և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ մարգարեական բանավեճը հասավ:

«Բաժին 1 — Թագավորի գալուստի համար»

«Եվս մի փոքր ժամանակ, և Նա, որ պիտի գա, պիտի գա և չի ուշանա»:
Եբրայեցիներին 10:37:

«Վերջին ճգնաժամը»

«Մենք ապրում ենք վախճանի ժամանակում: Արագորեն կատարվող ժամանակների նշանները հռչակում են, որ Քրիստոսի գալուստը մոտ է: Այն օրերը, որոնցում մենք ապրում ենք, հանդիսավոր և կարևոր են: Աստծո Հոգին աստիճանաբար, սակայն անշուշտ, հետ է վերցվում երկրից: Պատուհասներն ու դատաստաններն արդեն հասնում են Աստծո շնորհը արհամարհողներին: Ցամաքի և ծովի վրա եղող աղետները, հասարակության անկայուն վիճակը, պատերազմի տագնապները՝ նախագուշական են: Դրանք կանխագուշակում են մոտեցող իրադարձություններ՝ մեծագույն նշանակության:»

Չարի ուժերը միավորում են իրենց զորքերը և համախմբվում: Նրանք զորանում են վերջին մեծ ճգնաժամի համար: Մեծ փոփոխություններ շուտով տեղի են ունենալու մեր աշխարհում, և վերջին շարժումները սրընթաց են լինելու:

«Աշխարհում տիրող վիճակը ցույց է տալիս, որ նեղության ժամանակները հենց մեր վրա են հասել: Ամենօրյա թերթերը լի են մոտ ապագայում սպասվող սարսափելի

բախման նշաններով: Համարձակ կողոպուտները հաճախակի են տեղի ունենում: Գործադուլները սովորական են: Ամեն կողմում կատարվում են գողություններ և սպանություններ: Դիվահար մարդիկ խլում են տղամարդկանց, կանանց և փոքրիկ երեխաների կյանքը: Մարդիկ մոլեգնել են արատների հանդեպ, և ամեն տեսակ չարիք տիրում է»:

«Թշնամին հաջողել է աղավաղել արդարադատությունը և մարդկանց սրտերը լցնել եսասիրական շահի ցանկությամբ»:

«Արդարությունը հեռու է կանգնած, որովհետև ճշմարտությունն ընկել է հրապարակում, և ուղղամտությունը չի կարող մտնել»: Եսայիա 59:14: Մեծ քաղաքներում բազմություններ կան, որ ապրում են աղքատության և թշվառության մեջ՝ գրեթե զուրկ լինելով կերակուրից, ապաստարանից և հագուստից, մինչդեռ նույն այդ քաղաքներում կան մարդիկ, որոնք ունեն ավելի, քան սիրտը կարող էր ցանկանալ, որոնք ապրում են շքեղությամբ՝ իրենց փողերը ծախսելով ճոխ կահավորված տների, անձնական զարդարանքի, կամ, առավել ևս, զգայական ախորժակների բավարարման, ոգելից խմիչքի, ծխախոտի և այլ բաների վրա, որոնք կործանում են ուղեղի կարողությունները, խախտում մտքի հավասարակշռությունը և ապականում հոգին: Սովյալ մարդկության աղաղակները բարձրանում են առ Աստված, մինչ մարդիկ ամեն տեսակի ճնշմամբ և շորթմամբ ահռելի հարստություններ են դիզում»:

«Մի առիթով, երբ գտնվում էի Նյու Յորք քաղաքում, գիշերային ժամին կանչվեցի տեսնելու, թե ինչպես էին շենքերը հարկ առ հարկ վեր խոյանում դեպի երկինք: Այս շենքերը երաշխավորված էին որպես հրակայուն, և դրանք կանգնեցվել էին՝ իրենց տերերին ու կառուցողներին փառավորելու համար: Ավելի ու ավելի բարձր էին խոյանում այս շենքերը, և դրանցում օգտագործվում էր ամենաթանկարժեք նյութը: Նրանք, ում պատկանում էին այս շենքերը, իրենց չէին հարցնում. «Ինչպե՞ս կարող ենք մենք լավագույնս փառավորել Աստծուն»: Տերը նրանց մտքերի մեջ չէր»:

«Ես մտածեցի. “Օ՛, եթե նրանք, որ այսպես ներդնում են իրենց միջոցները, կարողանային իրենց ընթացքը տեսնել այնպես, ինչպես Աստված է այն տեսնում: Նրանք շքեղ շինություններ են կուտակում, բայց որքան հիմար են տիեզերքի Կառավարչի աչքում նրանց ծրագրումն ու մտահղացումները: Նրանք իրենց սրտի և մտքի բոլոր գործություններով չեն ուսումնասիրում, թե ինչպես կարող են փառավորել Աստծուն: Նրանք աչքաթող են արել սա՝ մարդու առաջին պարտականությունը”»:

«Երբ այս վեհաշուք շինությունները բարձրանում էին, դրանց տերերը փառասեր հպարտությամբ ուրախանում էին, որ ունեն միջոցներ՝ ինքնահաճոյությանը տրվելու և իրենց հարևանների նախանձը շարժելու համար: Այդպես նրանց ներդրած դրամի մեծ մասը ձեռք էր բերվել կորզումով, աղքատներին կեղեքելով: Նրանք մոռացել էին, որ երկնքում յուրաքանչյուր առնտրական գործարքի հաշվառումը պահվում է. ամեն մի անարդար գործարք, ամեն մի խարդախ արարք այնտեղ արձանագրված է: Ժամանակը գալիս է, երբ մարդիկ իրենց խարդախությամբ և լկտիությամբ կհասնեն մի այնպիսի սահմանի, որն Տերը նրանց

թույլ չի տա անցնել, և նրանք կսովորեն, որ կա սահման Եհովայի երկայնամտությանը»:

«Հաջորդ տեսարանը, որ անցավ իմ առաջ, հրդեհի ահագանգ էր: Մարդիկ նայում էին բարձրահարկ և իբր հրակայուն շենքերին ու ասում էին. «Դրանք լիովին անվտանգ են»: Բայց այդ շենքերը սպառվեցին, ասես կուպրից լինեին: Հրշեջ մեքենաները ոչինչ չէին կարող անել՝ կործանումը կասեցնելու համար: Հրշեջները ի վիճակի չէին գործարկել մեքենաները»: Վկայություններ, հատոր 9, 11–13:

«Բանավեճը», որ տեղի ունեցավ մեթոդաբանության շուրջ Դանիելի գրքի առաջին գլխով ներկայացված ժամանակաշրջանի սկզբում, և որ ներկայացված է նաև Դանիելի գրքի առաջինից երրորդ գլուխներով, և նաև ներկայացված է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին սկսվող պատմությամբ, և նաև ներկայացված է Հովհաննեսի ավետարանի վեցերորդ գլխի պատմության մեջ՝ Գալիլեայի ճգնաժամի պահին, և նաև ներկայացված է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմությամբ (մինչև 2020 թվականի հուլիսի 18-ը), այժմ կրկնվում է ոչ թե ընդհանրապես աղվենտիզմի ներսում, այլ այն մեռյալ չոր ոսկորների մեջ, որոնք արթնացվում են իրենց թմրությունից անապատում աղաղակող մի «ձայնի» կողմից:

Մեր հաջորդ հոդվածում կքննարկենք այն մեթոդաբանությունը, որը վերջին անձրևն է՝ ինչպես ներկայացված է Եսայիա մարգարեի քսանութերորդ և քսանիններորդ գլուխներում:

Եվ ես լսեցի Տիրոջ ձայնը, որ ասում էր. «Ո՞ւմ ուղարկեմ, և ո՞վ պիտի գնա մեզ համար»: Եվ ես ասացի. «Ահա ես եմ, ինձ ուղարկիր»: Եվ Նա ասաց. «Գնա և այս ժողովրդին ասա. Լսելով լսեցե՛ք, բայց մի՛ հասկացեք, և տեսնելով տեսե՛ք, բայց մի՛ ընկալեք: Այս ժողովրդի սիրտը պարարտացրու, և նրանց ականջները ծանրացրու, և նրանց աչքերը փակիր, որպեսզի չտեսնեն իրենց աչքերով, և չլսեն իրենց ականջներով, և չհասկանան իրենց սրտով, և չդառնան, և չբժշկվեն»: Եվ ես ասացի. «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»: Եվ Նա պատասխանեց. «Մինչև որ քաղաքները ավերվեն և մնան առանց բնակչի, և տները՝ առանց մարդու, և երկիրը բոլորովին ամայանա, և Տերը մարդկանց հեռացնի, և երկրի մեջ մեծ լքում լինի: Բայց տակավին նրա մեջ տասներորդ մասը պիտի մնա, և այն պիտի վերադառնա, և պիտի սպառվի, ինչպես բնեկնին և ինչպես կաղնին, որոնց էությունը մնում է նրանց մեջ, երբ նրանք տերևաթափ են լինում. այդպես էլ սուրբ սերմը պիտի լինի նրա էությունը»: Եսայիա 6:8–13.